

ת"פ 43085/06/21 - מדינת ישראל נגד קוסאי אבו עראר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 43085-06-21 מדינת ישראל נ' אבו עראר(עציר)

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

מדינת ישראל

המאשימה:

נגד

קוסאי אבו עראר (עציר)

הנאשם:

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות בתיק הגיעו הצדדים להסדר דיוני במסגרתו כתב האישום שהוגש נגד הנאשם תוקן והנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, שאלה הם עיקריהן:
בין הנאשם לבין מר עאמר אבו עראר, מנהל בית הספר הטכנולוגי בערוער (להלן: "המנהל" ו"בית הספר") קיימת היכרות מוקדמת וקרבה משפחתית. בתאריך 23.05.21 בסמוך לשעה 11:50 הנאשם נהג ברכב כאשר אין ברשותו ומעולם לא היה לו רישיון נהיגה תקף, ומבלי שיש ברשותו פוליסת ביטוח ברת תוקף לנהיגה, והגיע לבית הספר על מנת להיפגש עם קרובת משפחתו הלומדת בו. בהמשך, הנאשם פגש במנהל והם דיברו ביניהם, ובמהלך השיחה התפתח ביניהם ויכוח והנאשם התעצבן על המנהל. המנהל ליווה את הנאשם לשער בית הספר והנאשם עזב את המקום כשהוא נוהג ברכב. בהמשך לכך, בסמוך לשעה 12:50, הנאשם הגיע לבית הספר, ברכב, כשהוא נושא עמו נשק ללא היתר כדין, יצא מהרכב, התקדם מספר צעדים והחל לירות באמצעות הנשק לכיוון רכבו של המנהל, אשר חנה בצמוד לקרוואן. באותה העת שהו בקרוואן שומר בית הספר ושניים נוספים, ובחצר בית הספר נכחו אנשים נוספים. כתוצאה מהירי של הנאשם, רכבו של המנהל נפגע ממספר כדורים בקוטר 9 מ"מ, וכדור אחד חדר לקרוואן ופגע בארון בתוך הקרוואן.
2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כאמור, הוא הורשע בעבירות נשק (החזקה ונשיאת נשק ותחמושת), לפי סעיף 144(א) ו- (ב) רישא וסיפא בחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); ירי מנשק חם, לפי סעיף 340א' (ב)(1) בחוק העונשין; היזק בזדון, לפי סעיף 452 בחוק העונשין; חבלה במזיד, לפי סעיף 413ה' בחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) בפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961; ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף, לפי סעיף 2(א) ו- (ב) בפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח משולב] תש"ל - 1970.
3. הנאשם יליד שנת 2001, ובנסיבות חובה לקבל עליו תסקיר של שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

4. בתסקיר שירות המבחן על הנאשם צוין שהוא בן 21. רווק. ללא עבר פלילי. טרם מעצרו עבד

עמוד 1

בשיפוצים. אביו נפטר לפני 5 שנים ממחלה. אמו אינה בריאה. תיאר את פטירת אביו כטראומתית וציין שנאלץ ליטול את תפקיד האב ולפרנס את משפחתו. הנאשם תיאר מצב כלכלי קשה וסיפר שלאחר מות אביו התמודד עם קושי נפשי ורגשי. טופל אצל פסיכיאטר וצרך תרופות ואחר כך טופל אצל שיח' והתופעות פסקו.

ביחס לעבירה, לקח אחריות על ביצועה. תיאר כי ארוסתו התקשרה אליו ומסרה לו שמנהל בית הספר ניסה לפגוע בה ובעקבות כך חש סערת רגשות קיצונית והתקשה לשלוט בכעסו. נכנס לרכב שאינו שלו ונסע במהירות לבית הספר. כאשר מנהל בית הספר לא אישר לארוסתו לצאת, לקח נשק שהיה בתוך הרכב, שגם הוא אינו שייך לו, וירה כמתואר. הביע בושה ותיאר שמדובר בטעות קטנה. שירות המבחן ציין שהנאשם משתתף מזה שלושה חודשים בקבוצה טיפולית בבית הסוהר. הנאשם שיתף שהטיפול מסייע לו והביע נכונות להמשיך בטיפול גם לאחר שחרורו.

שירות המבחן סקר את הנתונים שבפניו, ציין כי לאורך חייו הנאשם תפקד באופן נורמטיבי, ונקודת התפנית החלה לאחר מות אביו. וציין כי למרות לקיחת האחריות ורצונו בטיפול, עדיין קיים קושי בהפנמת האחריות למעשיו. שירות המבחן העריך שמעשי הנאשם עשויים להצביע על בעיה בשיקול הדעת ובוחן המציאות וייתכן שהדבר דורש אבחון וטיפול פסיכיאטרי. המליץ להפנות את הנאשם להסתכלות בתחום בריאות הנפש וציין שהדבר חשוב גם להערכת מסוכנות להישנות התנהגות דומה בעתיד.

טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה טען לחומרת עבירות הנשק והנהיגה ללא רישיון; לערכים החברתיים המוגנים בעבירות ולמידת הפגיעה בהם; לנסיבות ביצוע העבירות, ובין היתר, הרקע לביצוע העבירות, התעוזה הרבה שבה הן בוצעו- ירי לעבר רכב בשטח בית ספר, בצהרי היום; לפוטנציאל הנזק במעשי הנאשם ולנזק שנגרם בפועל. הפנה לדיסק ובו סרטון האירוע המלמד על הסיכון הרב שבמעשי הנאשם. עמד על מדיניות הענישה הנוהגת, תוך שהפנה לפסיקה רלוונטית. ציין את הנחיות פרקליט המדינה שמטרתן החמרת הענישה בעבירות נשק ואת הוראת השעה הקובעת עונשי מינימום על עבירות נשק- הגם שהיא אינה חלה על מעשי הנאשם. וטען שמתחם העונש ההולם נע בין 5 ל- 8 שנות מאסר בפועל. אשר לעונש הראוי לנאשם, ציין שהנאשם צעיר, ללא עבר פלילי, אשר הודה במיוחד לו ולקח אחריות על מעשיו. ציין את התרשמות שירות המבחן ממצבו הנפשי. ועמד על הצורך בהרתעת הנאשם והציבור. ועתר להטיל על הנאשם עונש בשליש התחתון של המתחם שהוצע, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, קנס כספי, פיצוי למתלונן, ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

6. ב"כ הנאשם טענה שאין מדובר בירי מתוך כוונה לפגוע באדם, אלא שהנאשם ירה לעבר רכב שלא היה בו איש, ואין מחלוקת שפוטנציאל הנזק היה מצומצם. וציינה שכתב האישום המתוקן לא ייחס לנאשם ידיעה שהיו אנשים בתוך הקרוואן. הוסיפה, שמנהל בית הספר הוא קרוב משפחתו של הנאשם, ואין ביניהם סכסוך. וציינה שהמנהל לא שיתף פעולה עם גורמי החקירה. טענה שהנאשם בן 21, רווק. הפנתה לנתונים המפורטים בתסקיר ולהתרשמות שירות המבחן מהנאשם. ציינה את האמירות המתייחסות למצבו הנפשי. הגישה פסיקה, סיכום מידע רפואי של הנאשם ואמו, ואת תיקו הרפואי של הנאשם משב"ס.

והנאשם הביע צער על מעשיו.

7. לטובת הנאשם העידו דודו של הנאשם וקרוב משפחה נוסף. והם אמרו שהנאשם בחור טוב, שעשה טעות.

דין והכרעה

8. הנאשם הורשע בביצוע מספר עבירות - החזקת ונשיאת נשק, ירי מנשק חם, היזק בזדון, חבלה במזיד, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא ביטוח. עבירות הנשק הן העבירות המרכזיות בפרשה, בעוד העבירות האחרות נלוו להן. כל העבירות בוצעו במהלך אותו אירוע, בתחום אותו ישוב ובמהלך אותו פרק זמן. ובנסיבות יש לראות בכלל העבירות כמהוות אירוע אחד, לקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו ולגזור עונש כולל לכל העבירות בהן הורשע הנאשם.

9. חלקים מרכזיים מהאירוע, כולל שלב הירי, נקלטו במצלמות אבטחה. והסרטון המתעד אותם הוגש לבית המשפט כראיה, בהסכמה. צפיתי בסרטון מספר פעמים.

האירוע התרחש בשעת לפני הצהריים, בתנאי ראות טובים מאוד, וניתן לראות בסרטון בצורה ברורה את פרטי ההתרחשויות.

בשלב הראשון של האירוע רואים, שהנאשם מגיע ברכב לקרבת בית ספר. בית הספר מוקף גדר והכניסה אליו היא דרך שער מפותח. משמאל לשער ישנו מבנה "קרוואן" די גדול (להלן: "המבנה"), שבו נמצא שומר בית הספר. בצד המבנה ישנה רחבה המאפשרת הגעה עד לחלון במבנה, דרכו ניתן לשוחח עם השומר עוד לפני הכניסה לשטח בית הספר. ובחזית המבנה הפונה לחצר בית הספר, ישנה דלת, דרכה השומר יוצא מהמבנה לחצר בית הספר לצורך פתיחת וסגירת השער.

בפעם הראשונה, הנאשם יורד מהרכב ומגיע רגלית לקרבת החלון הצדדי של המבנה. הוא מתעכב מעט ליד החלון ומיד אחר כך השומר יוצא מהמבנה, מגיע לשער מתוך שטח בית הספר ופותח אותו לנאשם. הנאשם נכנס לשטח בית הספר, מגיע לאזור הכיתות ובשלב מסוים פוגש במנהל בית הספר. השניים הולכים יחד במסדרונות ובהמשך המנהל מלווה את הנאשם אל שער בית הספר, הנאשם מתעכב שם רגע עד שהשומר מגיע מתוך המבנה ופותח לו את השער ואז הנאשם עוזב את המקום ברכבו. מיד אחר כך הנאשם חוזר ברכבו וחונה בחניה הסמוכה לבית הספר וכעבור זמן מה הוא יוצא מהרכב מגיע לחלון המבנה ומתעכב שם זמן מה כשהוא נראה מתקשר עם מישהו בתוך המבנה. אחר כך הוא מתקרב לשער בית הספר, מגיעות למקום שתי בחורות מכיוון בית הספר, אחת מהן מתקרבת לשער ומדברת עם הנאשם וכעבור זמן קצר הנאשם עוזב את המקום מבלי להיכנס לבית הספר. וכעבור כרבע שעה הנאשם מגיע ברכבו לבית הספר, יוצא מהרכב כשבידו אקדח ומיד פותח בירי מטווח קצר לכיוון רכב המנהל שחזיתו צמודה לקיר המבנה. הנאשם יורה כ- 10-9 יריות ועוזב את המקום.

להשלמת התמונה יצוין, כי בעובדות כתב האישום שהנאשם הודה בהן, מתואר, שמספר כדורי 9 מ"מ שהנאשם ירה פגעו ברכב המנהל וכדור אחד חדר למבנה ופגע בארון. ושבעת הירי, שהו במבנה, שומר בית הספר ושניים נוספים, ובחצר בית הספר היו אנשים.

10. הסכנות הכרוכות בהחזקת ונשיאת נשק, מוכרות וידועות לכל ואין צורך להכביר עליהן מלים. הסכנה שבירי של מספר רב של כדורים, מנשק בקוטר 9 מ"מ, מטווח קצר, לכיוון מקום בו עלולים להימצא בני אדם, מזעזעת בחומרתה.

11. עבירות הנשק של הנאשם פגעו בערכים החברתיים של קדושת החיים ושמירת הגוף, וכן בערכי שמירת שלום הציבור ובטחונו, ושמירת בטחון התלמידים והצוות במוסדות חינוך. ועבירות התעבורה שלו פגעו בערכים של שמירת הבטיחות בדרכים ושמירת בטחון משתמשי הדרך.
12. נשיאת נשק שלא כדין, כשלעצמה, הינה מעשה חמור מאוד. העונש הקבוע לעבירה זו - 10 שנות מאסר, וההוראה בדבר הטלת עונש מאסר מזערי, שאמנם איננה חלה במקרה זה, משקפים את החומרה המושגית, העקרונית, ומצביעים לעבר ענישה משמעותית.
- הירי מהנשק, המשכלל עבירה נוספת - שהעונש הקבוע לצדה הוא 5 שנות מאסר, מעצים עד מאוד את חומרת מעשה הנאשם בכללותו.
13. למרות האיסור הפלילי החמור והעונשים הקבועים לעבירות הנשק, התופעה של החזקת ונשיאת נשק שלא כדין נפוצה מאוד והיא הגיעה לממדים בלתי נסבלים, במיוחד בחברה הערבית. אחד ממאפייני התופעה באזורנו, בחברה הבדואית, הוא, שכלי הנשק הבלתי חוקיים מוחזקים לאו דווקא בידי עבריינים מובהקים, לצורך שימוש למטרות עברייניות טיפוסיות, אלא על ידי אנשים מהשורה, המקיימים אורח חיים רגיל ונורמטיבי, לצורך שימוש בהם במסגרת סכסוכים שגרתיים פנימיים.
14. השלכות המצב על שלום הציבור וביטחונו ועל תחושת הביטחון האישי במרחב הציבורי, ניכרות ובולטות. הציבור משווע לשינוי. והעיניים נשואות למערכות אכיפת החוק.
- הדברים הבאים, מתוך ע"פ 4406-19 **מדינת ישראל נ' יונס סובח** (05.11.19), מתארים היטב את המצב ומדברים בעד עצמם.
- "התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית ו"הגורם בלעדיו איין" (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושוד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה. לעתים קרובות הנשק הבלתי חוקי נרכש מלכתחילה למטרות עבירה, ואף אם הנשק נרכש למטרות "הגנה עצמית", הזמינות של הנשק מעודדת את השימוש בו לביצוע עבירות שונות ולהחרפת תוצאותיהן... על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ "לשים יד" על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. אזכיר כי המחוקק ביטא את גישתו המחמירה לתופעה זו כאשר קבע עונשים מחמירים של 7 שנות מאסר על רכישה או החזקה של נשק בלא רשות על פי דין, 10 שנות מאסר על נשיאה או הובלה של נשק בלא רשות על פי דין, ו - 15 שנות מאסר על ייצור, יבוא או סחר בנשק בלא רשות על פי דין (סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977); זאת אף בלא שנעשה בנשק שימוש לביצוע עבירה נוספת. **ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת "ייבוש הביצה" המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן.**"
15. נוכח מאפייני עבירות הנשק, טיב הסכנה הכרוכה בהן, והתגברות עבירות אלה בשנים האחרונות עד

כדי הפיכתן למכת מדינה, מדיניות הענישה הנוהגת לגביהן הינה של חומרה מובהקת, המעניקה את הבכורה לשיקולי הגמול וההרתעה.

"...לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את נפיצותן של עבירות מסוימות ההופכות ל"מכת מדינה", ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס להן. המקרה שלפנינו נמנה לטעמי עם אותם מקרים חריגים אשר בהם נדרשת התערבותו של בית משפט זה בשבתו כערכאת ערעור, וזאת לנוכח מדיניות הענישה המחמירה אשר יש לנקוט כלפי עבירות הכוללות שימוש בנשק חם [...]. השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים 28 (2018)). על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת." (ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (05.11.2019))

16.

הלכה למעשה, בתי המשפט הדיוניים מממשים את מדיניות הענישה הנוהגת בפסיקת בית המשפט העליון, ומטילים על עבירת נשיאת נשק עונשי מאסר משמעותיים. כך למשל -

בע"פ 8322-21 **מוחמד דחלה** נ' **מדינת ישראל** (13.04.22) המערער הורשע בעבירות של נשיאת נשק, ירי בקרבת מגורים ושיבוש מהלכי משפט. נקבע מתחם עונש ההולם הנע בין 34 ל- 54 חודשי מאסר ועונשים נלווים. והמערער נידון ל- **36 חודשי מאסר בפועל**.

בע"פ 6496-21 **באסל ריאן** נ' **מדינת ישראל** (20/12/21) על רקע סכסוך משפחות, המערערים הגיעו לפארק, הבחינו בשניים מבני המשפחה היריבה ואחד מהם ירה ירייה בודדת במטרה להפחידם. בהמשך, הם ירו לעבר רכב בו נסעו אחרים מהמשפחה היריבה, מספר יריות. שלושה קליעים פגעו בחלקו האחורי של הרכב וקליע נוסף חדר לתוכו. ולפחות קליע אחד פגע ברכבו של אחר, בלתי מעורב, המתגורר בסמוך, ואחד הקליעים שפשף את מעילו. המערערים נמלטו ובהמשך ניסו להצית את הרכב בו נסעו. נקבע כי מתחם העונש נע בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל. ניתן משקל לסולחה בין הצדדים. והוטלו על המערערים **4 שנות מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"במעשיהם של המערערים טמונה חומרה של ממש. כפי שצינו אך לאחרונה, אירועי ירי דומים הפכו ל"מגיפה", המפילה חללים מדי יום ביומו" וכי תופעה זו יש לשרש מנוף חייה של חברה מתוקנת (עניין אבו סאלח, פסקה 12). למותר לציין, כי מדינה ריבונית אינה יכולה להשלים עם התנהלות עבריינית שכזו, המסכנת את שלום הציבור ומערערת את הסדר הציבורי. "סגירת חשבונות" בין צדדים לסכסוך, כפי שהמקרה דנן מוכיח, אינה משפיעה רק על מושאי הישירים, אלא מסכנת את חברי הקהילה בה הם חיים ואת החברה ככלל. להמחשת הסיכון נפנה לירי שפגע ברכבם של בני הזוג.. שאינם מעורבים בסכסוך בין הנצים ונקלעו לקו האש שלא בטובתם. לפיכך, כמדיניות שיפוטית, יושתו על המערערים בעבירות מסוג זה עונשי מאסר משמעותיים, מתוך רצון להוקיע תופעה זו ולשדר מסר מרתיע ככל הניתן (ע"פ 5330/20 ענבתאוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.11.2020) (להלן: עניין ענבתאוי))..."

בע"פ 1427-21 **טארק שוויקי** נ' **מדינת ישראל** (26/05/21) על רקע סכסוך בין משפחות החלה התקהלות במהלכה יודו אבנים, בוצע ירי באוויר ונזרקו חפצים. המערער הגיע למקום שהוא נושא רובה דמוי M-16, נעמד סמוך להתקהלות וירה באוויר לפחות 17 כדורים. ונידון ל-**37 חודשי מאסר בפועל** ועונשים נלווים.

בע"פ 1059-21 **פלוני** נ' **מדינת ישראל** (29.04.21) נקבע מתחם עונש הולם של 3-5 שנות מאסר והוטלו על המערער **42 חודשי מאסר בפועל**, בעיקר על החזקת אקדח גנוב וירי ממנו.

בע"פ 5522-20 **נזאר חלייחל** נ' **מדינת ישראל** (24.02.21) המערער נדון על נשיאת נשק וירי ממנו בשעת לילה באזור כפרי, ל-**41 חודשי מאסר בפועל**, כולל הפעלת מאסר על תנאי של 5 חודשים.

בע"פ 1509-20 **מדינת ישראל** נ' **ראפאת נבארי** (02.07.20) בית המשפט העליון החמיר בעונשו של המשיב, אשר הורשע בנשיאה והובלה של נשק ובירי מנשק חם באזור מגורים, והטיל עליו **36 חודשי מאסר בפועל**, תחת עונש מאסר של 27 חודשים שנקבע לו בבית המשפט המחוזי, תוך ציון ההלכה שערכאת הערעור איננה ממצה את הדין.

בע"פ 6068-21 **מדינת ישראל** נ' **אברהים פקיה** (19.12.21) בית המשפט העליון החמיר בעונשו של המשיב, אשר הורשע בעבירות של נשיאת נשק וירי באזור מגורים, והטיל עליו **25 חודשי מאסר בפועל**, תחת עונש מאסר של 14 חודשים שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי.

17. נסיבות הקשורות בביצוע העבירות -

אין חולק כי נהיגת הנאשם ברכב ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, היתה מודעת ויזומה. ושנשיאת הנשק והירי בו היו יזומים ומתוכננים. העובדות המתוארות בכתב האישום בענין זה ברורות ומדברות בעד עצמן.

האירוע התרחש ביום חול, בו התקיימו בבית הספר לימודים כסדרם. והשעה בה הנאשם ביצע את הירי - לערך 12:50, היא שעה בה עדיין מתקיימים לימודים בבית הספר.

כפי שניתן לראות בסרטון המתעד את ההתרחשויות, הנאשם הגיע לבית הספר ביום האירוע 3 פעמים. בשתי הפעמים הראשונות הוא נוכח לדעת שהמבנה משמש את שומר בית הספר, הנמצא במקום. ובנסיבות היה עליו לדעת בעת הירי שיתכן ויש אנשים במבנה.

בפועל, בעת הירי, נכחו במבנה אליו חדר אחד הכדורים שלושה אנשים, וגם בחצר בית הספר היו אנשים.

הנאשם ירה מאקדח בקוטר 9 מ"מ, מטווח קרוב, מספר יריות. צורת הירי וכיוונו, וטיב התחמושת שנורתה, יצרו סכנה ממשית לפגיעה בחיי אדם.

הכדורים שהנאשם ירה פגעו ברכבו של מנהל בית הספר ובארון הנמצא בתוך מבנה.

הירי שהנאשם ביצע בקרבה כה רבה לבית ספר בו מתקיימים לימודים, יכל להסתיים באסון חמור. למרבה הצער כבר היו דברים מעולם, כולל בזמן האחרון, יותר מפעם אחת.

מעבר לכך, ירי באמצע היום, בלב ישוב, בסביבת בית ספר ומגורים, מכניס פחד ודאגה בלב האנשים ופוגע בשלוות הנפש של הציבור.

הרקע לירי הוא כעסו של הנאשם על מנהל בית הספר.

הנאשם ביצע את העבירות בעצמו ולבדו.

18. בהתחשב, בחומרת מעשי העבירות של הנאשם בנסיבותיהם, במידת אשמו של הנאשם, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם נע בין 4 ל- 7 שנות מאסר בפועל.

19. ב"כ הנאשם הפנתה לפסקי דין שונים וביקשה שהעונשים שהוטלו בהם ישמשו אמת מידה לענייננו.

ראשית, יש לחזור ולהזכיר את מדיניות הענישה המחמירה הנהוגת בעבירות נשק, שהותוותה בפסיקה רצופה של בית המשפט העליון, וביתר שאת בעת האחרונה; את עונשי המאסר המשמעותיים המוטלים הלכה למעשה על נאשמים המורשעים בעבירות אלה; ואת העובדה שבכל אחד מפסקי הדין שהוצגו, הוטלו עונשי מאסר ממשיים תוך ציון חומרתן הרבה של עבירות הנשק והצורך בענישה מחמירה.

שנית, כרוב העבירות גם בעבירות הנשק ניתן למצוא פסקי דין שהעונש שהוטל בהם חמור מזה שמוטל בדרך כלל ופסקי דין שהעונש שהוטל בהם קל מזה שמוטל בדרך כלל. לא אלה ולא אלה משקפים את התיב העונשי המרכזי.

באופן כללי, העונש שנקבע לנאשם מושפע בין היתר מנתוני העבירה בנסיבותיה, ממידת אשמו של הנאשם ומנתונים ונסיבות הנוגעים לנאשם. ואלה מטבע הדברים משתנים ממקרה למקרה. ואין אפשרות שכל העונשים שיוטלו בכל ההליכים, בכל בתי המשפט, ישמרו על יחס מתאים אלה לאלה. נקודת ההתייחסות צריכה להיות לקו המרכזי בענישה ולא לחריגים.

ושלישית, הנסיבות והנתונים הקונקרטיים של העבירות ושל הנאשמים בפסקי הדין שההגנה הציגה, המשפיעים על מידת העונש, שונים מענייננו -

כך למשל, בת"פ 34526-06-18 מ"י נ ג ד כמיל (14.11.18) דובר בירי באוויר שבוצע בחצר ביתם של הנאשמים, לאחר שעובר לביצוע היריות נורו יריות לעבר ביתם. נקבע מתחם שבין שנה לשלוש שנות מאסר. והוטלו על הנאשמים 18 חודשי מאסר ושנת מאסר.

בת"פ 13355-09-16 מ"י נ' מחמוד נסרה (30.01.17) דובר בהסדר טיעון סגור, על רקע מתן נשק לשימוש בחתונה. יורי באוויר. אחד הנאשמים נדון ל- 21 חודשי מאסר. אחר נדון ל- 14 חודשי מאסר.

בת"פ 37065-10-15 מ"י נ' פורז שחאדה (17.11.16) הנאשמים ירו לעבר רכבים חונים בשעת לילה. והשליכו רימון הלם. נקבע מתחם שבין 2 ל- 5 שנות מאסר. צוין כי יש להניח לטובתם שדובר במעשה קונדס שלא יועד למטרת הפחדה או איומים. האחד נידון לשנתיים. ובעניינו של השני מצא בית המשפט שיש לחרוג בשל שיקולי שיקום, והוא נידון ל- 15 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ 303091-06-20 מ"י נ' סעיד עישאן (02.08.21) דובר בירי של כדור בודד באוויר, מתוך רכב. נקבע מתחם הנע בין 24 ל- 48 חודשי מאסר והוטלו עונשים של 24 חודשים ו- 30 חודשים.

בת"פ 29911-03-15 מ"י נ' טאהר אבו דיב (11.08.15) הנאשם החזיק ונשא נשק טעון, וירה מספר רב של כדורים בחווה שבבעלותו. לאחר מכן עזב את החווה עם אחר לכיוון ביתו ובמהלך נסיעתו בשכונת מגורים ירה מספר רב של כדורים. צוין שהירי לא בוצע לעבר גורם ספציפי. והוא נידון ל- 28 חודשי מאסר.

בת"פ 9144-07-10 מ"י נ' אמיר קעדאן ואח' (29.06.11) דובר בשלושה אירועים- האחד של נשיאת נשק וירי

באוויר, השני נשיאת נשק וירי לעבר בית, והשלישי תקיפת המתלוננים באלות וסכינים. לקולא נלקחו בחשבון גזר דין שניתן בעניינם של בני המשפחה היריבה, הסכם סולחה ומעצר ממושך. הנאשם שהורשע בשלושת האירועים נידון ל- 30 חודשי מאסר והנאשם הנוסף שהורשע באישומים הראשון והשלישי נידון ל- 23 חודשי מאסר.

בת"פ 1578-04-13 מ"י נ' נאצר סרחאן (19.12.13) הנאשם הגיע למקום בו היתה קטטה ונתבקש להרגיע את הרוחות. נכנס לביתו, הוציא אקדח וירה שתי יריות לעבר המתלונן ובני משפחה אחרים. צוין שבני משפחתו היו מצויים בסכנה והוא בחר בדרך אלימה ושגויה. נקבע מתחם שבין 30 חודשים ל- 5 שנות מאסר. והנאשם נידון ל- 30 חודשי מאסר.

בת"פ 5795-07-14 מ"י נ' רמאדן תורק (17.04.16) דובר בסכסוך שכנים. התפתחה תגרה. בנו של אחד המתלוננים החזיקו סכינים. המערער נכנס לביתו ויצא שהוא אוחז בנשק ארוך והחל לירות לעבר שער בית המתלוננים. נקבע מתחם שבין 26 ל- 42 חודשים והוא נידון ל- 30 חודשי מאסר. הערעור נדחה (ע"פ 4377/16 רמאדן תורק נ' מ"י (06.10.16)).

בת"פ 45095-05-15 מ"י נ' סאאר עביד (14.02.16) הנאשם החזיק בביתו תת מקלע וכדורים. ירה מחלון ביתו לעבר מרפסת המתלוננים בעת שהם ישבו בה. ולאחר מכן ירה עוד מספר כדורים מגג ביתו. שולב בטיפול. נקבע מתחם הנע בין 18 ל- 36 חודשים ונידון לשנתיים.

20. ההגנה ציינה שפסיכיאטר מטעמה בדק את הנאשם והצהירה כי אם תתקבל ממנו חוות דעת על הנאשם היא תוגש לבית המשפט. ובהתאם לכך בית המשפט נתן להגנה פרק זמן של שבועיים לעדכן בענין זה. חלף כחודש ולא התקבלה כל הודעה בנושא. ובנסיבות יש להניח שלא ניתנה חוות דעת פסיכיאטרית רלוונטית על הנאשם.

ההגנה הגישה אסופת מסמכים רפואיים של הנאשם, מהקהילה ומשב"ס.

עיון במסמכי שב"ס, מתקופות שונות, מלמד, שלא מצוינת בהם כל מחלה נפשית או גופנית של הנאשם ושהנאשם הצהיר שאין לו "עבר פסיכיאטרי", הוא איננו סובל ממחלות קבועות ואינו צורך תרופות קבועות.

במסמך מבית החולים "סורוקה" מיום 10.6.21, מתואר אירוע בו במהלך חקירת הנאשם במשטרה הוא נשכב מהכסא והיה ללא תגובה למספר דקות, ומצוין שאירוע דומה התרחש כשהנאשם היה בחדר המיון - שחלף מיידית. הנאשם נבדק ושוחרר מבלי שנמצא ממצא מיוחד, נירולוגי או אחר.

ובאישור כללי מקופת חולים מאוחדת, מיולי 2021, צוין בנוגע לנאשם ש"ידוע על אירועים של **פרכוס מילדות**, **ככל הנראה** על רקע אפילפסיה. מקבל טיפול כרוני בדפאליפט. לא מגיע למעקב רפואי באופן קבוע עקב בעיות סוציאליות קשות במשפחה. רוכש את התרופות לעתים רחוקות". אין במסמכים שהנאשם הציג כל אישור על כך שהנאשם מאובחן כחולה אפילפסיה או שהוא זקוק לטיפול באפילפסיה. והוא עצמו טען בשירות המבחן **שלאחר מות אביו** החלו אצלו פרכוסים שבעטיים הוא קיבל **טיפול פסיכיאטרי**, אשר נפסקו בעקבות טיפול אצל שייח. ולא טען לאפילפסיה מילדות או לקבלת טיפול לאפילפסיה.

21. בגזירת עונשו של הנאשם אני מביא בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם; העובדה שאין לו עבר פלילי והוא שמר על יציבות תעסוקתית; הודאת הנאשם; נסיבותיו האישיות והמשפחתיות המורכבות; והעובדה שזהו מאסרו הראשון של הנאשם ומטבע הדברים הוא יגרום לפגיעה בנאשם ובמשפחתו.

22. הנאשם ביצע את מעשיו בצהרי יום, במרחב הציבורי, מבלי להסתיר את עצמו, באופן המלמד על חוסר

גבולות פנימי ועל אי מורא דין, המחייבים הרתעה אישית למניעת הישנות מעשים דומים.

23. תופעת השימוש בנשק חם במסגרת סכסוכים, רווחת מאוד, במיוחד במגזר הבדואי. וסכנותיה לשלום הציבור מחייבות הטלת ענישה שיהיה בה כדי להרתיע את הציבור מפני ביצוע עבירות נשק.

24. בהתחשב בכל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר שלא יעבור עבירת נשק המסווגת כפשע.

ג. פסילת רישיון נהיגה למשך שנה מיום שחרורו מהמאסר.

ד. פיצוי בסך 5,000 ₪ למר עאמר אבו עראר.

25. תשומת לב שב"ס להמלצת שירות המבחן לבחינת מצבו וצרכיו של הנאשם בתחום בריאות הנפש.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשפ"ב, 14 יולי 2022, בנוכחות הצדדים.